

Mishnah Nazir, chapter 8

משנה נזיר פרק ח

(1) If there were two *nezirim* to whom one said: I [had been standing from afar and] saw one of you becoming defiled, but I don't know which of you it was [and they don't deny that such an event may have taken place]; both shave [after the thirty days of their *nezirut*] and [jointly] bring [one set of] sacrifices for defilement [i.e., the two birds one for a sin-offering, and the other for a burnt-offering, and the he-lamb for a guilt-offering] and [one set of] sacrifices in purity [i.e., a she-lamb for a sin-offering a he-lamb for a burnt-offering and a ram for a peace-offering] and they say: If I'm the one who is defiled, then the sacrifices brought for defilement are mine and the sacrifices in purity are yours, while if I'm the one who is pure, the sacrifices in purity are mine and the sacrifices for defilement are yours. They then count an additional thirty days and [in the case of minors or woman shave again] and [jointly] bring [one set of] sacrifices [in purity] and one says: If I'm the one who was defiled then the [previous] sacrifices for defilement were mine and the [previous] sacrifices in purity was yours and these now are my sacrifices in purity. While if I was the one who was pure, then the [previous] sacrifices in purity were mine and the [previous] sacrifices for defilement were yours and these presently offered are your sacrifices in purity. [If the doubtful *nezirim* were adult males it would be prohibited to shave their heads a second time, since one of them would transgress the prohibition of rounding the corners of the head.] If one of

א שני נזירים שאמר להן אחד, ראיתי אחד מכם שנטמא ואיני יודע איזה מכם, מגלחין ומביאין קרבן טמאה וקרבן טהרה, ואומר, אם אני הוא הטמא, קרבן טמאה שלי וקרבן טהרה שלך. ואם אני הוא הטהור, קרבן טהרה שלי וקרבן טמאה שלך. וסופרין שלשים יום, ומביאין קרבן טהרה, ואומר, אם אני הוא הטמא, קרבן טמאה שלי וקרבן טהרה שלך וזה קרבן טהרתי. ואם אני הוא הטהור, קרבן טהרה שלי וקרבן טמאה שלך וזה קרבן טהרתך. מת אחד מהן, אומר רבי

רבנו עובדיה מברטנורא

א שני נזירים שאמר להם אחד כו'. והם שותקים, דאם הם מכחישין אינו נאמן, דעד אחד במקום שמכחישין אותו אינו נאמן. ומתניתין איירי כגון שזה העד לא היה עמהם, אלא אמר ראיתי מרחוק טומאה שנזרקה ביניכם, שאם היה העד אצלם במקומם היא לא ספק טומאה ברה"ר, וספק טומאה ברה"ה ספיקו טהור, דכל ספק טומאה מסוטה ילפינן לה דכתיב בה (במדבר ה') ונסתרה והיא נטמאה, ואינן אלא היא והבועל, וספיקה טמא. וכל זמן שהם יותר משנים אפילו בתוך הבית ספיקו טהור, דהוא לא כספק טומאה ברה"ר, לכך צ"ל שלא היה העד בשעת ספק טומאה אצלם במקומם: וסופרים ל' יום. וכגון ששניהם נדרו נזירות ביחד ונדרו סתם נזירות. וה"ה אם נדרו שניהם ביחד

them dies; Rabbi Yehoshua says: He should find a third person to volunteer to become a *nazir* together with him and say: If I were defiled then you would become a *nazir* immediately, but if I were not defiled then you would become a *nazir* in thirty days hence. They then count thirty days and [jointly] bring both sacrifices for defilement and for the termination of *nezirut* in purity. The first one says: If I'm the one who was defiled then the sacrifices for defilement are mine while the sacrifices in purity are yours. But if I'm the one who was pure, the sacrifices in purity are mine while those of defilement are sacrifices offered because of doubt [which may be offered but not eaten]. They then

count thirty days and bring one set of sacrifices in purity and the first one says: If I were the one who was defiled then the sacrifices for defilement offered [thirty days ago] would be mine and the sacrifice offered [then] in purity would be yours. This now is my sacrifice in purity, while if I were the pure one then the sacrifice offered [thirty days ago] in purity would be mine, the sacrifice offered in defilement was offered in doubt, while this sacrifice in purity is yours. Ben Zoma said to him: Who will ever listen to this man to become a *nazir*? Rather he brings a bird as a sin-offering and an animal as a burnt-offering and says: If I were the one defiled then the [bird] sin-offering is part of my due [and I may now resume my count even with the one bird sacrifice] while the burnt-offering is a voluntary offering, but if I were the one who was pure, then the [concluding] burnt-offering is part of my due and the [bird] sin-offering would be a sacrifice offered in doubt. He then counts a

רבנו עובדיה מברטנורא

ופירשו נזירותם לזמן קצוב, שלאחר שהביאו קרבן טומאה וקרבן טהרה חוזרים ומונים הזמן הקצוב לנזירותם, ומפרישין קרבן טהרה: **וקרבן טומאה ספק**. חטאת העוף הבא על הטומאה, ספק ואינה נאכלת: **אלא מביא חטאת עוף**. לספק טומאות נזירות. ואשם אינו מביא, כרבנן דאמרי לעיל

יהושע, יבקש אחד מן השוק שיִדור כנגדו בנזיר, ואומר, אם טמא הייתי, הרי אתה נזיר מיד. ואם טהור הייתי, הרי אתה נזיר אחר שלשים יום. וסופרין שלשים יום, ומביאין קרבן טמאה וקרבן טהרה, ואומר, אם אני הוא הטמא, קרבן טמאה שלי וקרבן טהרה שלך. ואם אני הוא הטהור, קרבן טהרה שלי וקרבן טמאה בספק. וסופרין שלשים יום ומביאין קרבן טהרה, ואומר, אם אני הוא הטמא, קרבן טמאה שלי וקרבן טהרה שלך וזה קרבן טהרתי. ואם אני הוא הטהור, קרבן טהרה שלי וקרבן טמאה בספק וזהו קרבן טהרתך. אמר לו בן זומא, ומי שומע לו שיִדור כנגדו בנזיר, אלא מביא חטאת העוף ועולת בהמה, ואומר, אם טמא הייתי, החטאת מחובתי והעולה נדבה. ואם טהור הייתי, העולה מחובתי והחטאת בספק. וסופר

further thirty days and brings the [concluding] sacrifices in purity and says: If I were defiled, then the [animal] burnt-offering [brought thirty days ago] was voluntary and this one offered now is the obligatory one. While if I were the one who was pure then the former burnt-offering would be the obligatory one and this the voluntary one. These others are the rest of my sacrifices. Rabbi Yehoshua said: In that case this one [the *nazir*] will bring his sacrifices half at a time, but the Sages agreed with Ben Zoma.

(2) [Once the priest determines that the affliction of a confirmed leper has healed, he follows the procedure of the birds and hyssop described in Leviticus 14. After he is sprinkled, he shaves his entire body and immerses in a *mikvah*. He then counts seven days and shaves once more and again immerses. The next day he brings his offerings, and his purification is complete and he may now eat sacrificial flesh. The Mishnah now considers a case of a double doubt.] A *nazir* who was in doubt whether he was defiled and [is also] in doubt whether he was a confirmed leper, [since he is a definite *nazir* and only a **doubtful** leper, his obligation as a healed leper to shave does not override the prohibition of a *nazir* not to shave. Thus, though he may purify himself from his doubtful corpse defilement, by being sprinkled with the water containing red heifer ash and immersion immediately, he may not shave to initiate his leper purification until the first thirty days of *nezirut* are complete. Now in case he was defiled and voided his previous count, he begins a new thirty day *nezirut* count and then shaves again, thus if he was also a leper this serves as his second shaving as a leper, he then immerses and the next day brings his sacrifices and thus he] may eat sacrificial meat [only] after sixty days. [However, since had he been a confirmed leper, the shavings are not valid for his *nezirut*, he must again repeat the process and wait another thirty days, shaves on account of the possibility of being a defiled *nazir*, waits another thirty days shaves in purity] and may drink wine and defile himself

רבנו עובדיה מברטנורא

הביא חטאתו ולא הביא אשמו מונה: נמצא זה מביא קרבנותיו לחצאים. אם נזיר טהור הוא. דעולה ראשונה היתה חובה ועתה הוא מקריב חטאת ושלמים: אבל הודו חכמים לבן זומא. ולא חששו על שמקריב קרבנותיו לחצאים. והלכה כבן זומא: ב נזיר שהיה טמא בספק ומוחלט בספק. ספק אם נטמא במת וספק אם הוא מצורע מוחלט: אוכל בקדשים אחר ששים יום. אבל

שְׁלֹשִׁים יוֹם וּמְבִיא קֶרְבַּן טְהוֹרָה, וְאוֹמֵר, אִם טָמֵא הָיִיתִי. הָעוֹלָה הָרִאשׁוֹנָה נִדְבָה וְזוֹ חֹבֶבָה. וְאִם טְהוֹר הָיִיתִי, הָעוֹלָה הָרִאשׁוֹנָה חֹבֶבָה וְזוֹ נִדְבָה, וְזֶה שְׂאֵר קֶרְבָּנִי. אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ, נִמְצָא זֶה מְבִיא קֶרְבָּנָתוֹ לְחֻצָּאִים. אֲבָל הוֹדוּ לוֹ חֲכָמִים לְבֵן זוֹמָא: ב נְזִיר שֶׁהָיָה טָמֵא בְּסֶפֶק וּמוֹחֲלֵט בְּסֶפֶק, אוֹכֵל בְּקִדְשִׁים אַחַר שָׁשִׁים יוֹם, וְשׂוֹתֶה יַיִן וּמְטַמֵּא לְמַתִּים אַחַר

by touching the dead only after one hundred and twenty days [i.e., four periods of thirty days, with a shaving after each period]. The reason being that shaving on account of his being a leper overrides the prohibition against the shaving of a *nazir* **only** when the leper is a **certainty**, but when it is **doubtful** it does not override [and thus, he may not shave the first time earlier than thirty days, as above].

מֵאָה וְעֶשְׂרִים יוֹם, שֶׁתְּגַלַּחַת הַנֶּגַע דוֹחָה תְּגַלַּחַת הַנְּזִיר בְּזִמְנֵן שֶׁהִיא וְדָאֵי אֶבְל בְּזִמְנֵן שֶׁהִיא סֶפֶק אֵינָה דוֹחָה:

רבנו עובדיה מברטנורא

קודם לכן לא, דספק מצורע הוא ועד שיביא כפרתו אסור לאכול בקדשים. אבל משום ספק נזיר טמא לא מתחר לאכול בקדשים, דלא מקרי מחוסר כפרה שאסור לאכול בקדשים אלא מי שטומאה יוצאה עליו מגופו. כיצד, נזיר שלשים יום. וביום הראשון אירע לו ספק טומאת מת וספק צרעת, מזה ושונה וטובל ונטהר מטומאת מת כאילו בא לגלח כדין נזיר טמא או כדין מצורע שנתרפא, ואינו יכול לגלח עד שלשים יום מיום שנזר, שמא נזיר טהור הוא ואסור לגלח עד מלאת ימי נזרו ועד שיביא קרבנותיו, ולאחר שלשים יום מגלח, ספק תגלחת מצורע ספק תגלחת טומאה של נזיר וספק תגלחת טהרה. ומביא שתי ציפורים כדן תגלחת חלוטו של מצורע, וחטאת העוף הבאה על הספק משום ספק נזיר טמא, ועולת בהמה משום ספק נזיר טהור. ואע"פ שאינו מביא שאר קרבנות של תגלחת טהרה, הא אמרינן אם גלח על אחת משלשתן יצא. ומתנה עליה שאם אינו נזיר טהור שתהא עולת נדבה. ודין מצורע מוחלט שצריך שני תגלחות, אחת לאחר גמר חלוטו כשנתרפא מצרעתו, ואחת לאחר ימי ספרו לאחר שספר שבעה מן התגלחת הראשונה, כדכתיב (ויקרא י"ד) והיה ביום השביעי יגלח את כל שערו, וזה שהוא ספק נזיר אינו יכול לגלח, הלכך צריך להמתין ל' יום של ספק נזירות טהרה ומגלח תגלחת של ספק ימי ספרו של מצורע וספק נזירות טהרה, ומביא עולת בהמה של ספק נזירות כדי לגלח על הקרבנות ומתנה עליה, ולמחרת יום תגלחתו מביא קרבן מצורע כדי להתיירו בקדשים. ומביא חטאת עוף, שחטאת בהמה אינה באה על הספק. ואינו מביא אשם, שהאשם אינו מעכב מלאכול בקדשים. ונמצא שלאחר ס' יום אוכל בקדשים שאז מביא כפרתו על ספק חלוטו. ועדיין הוא אסור לשתות יין וליטמא למתים דשמא מוחלט היה, ותגלחת מצורע אינו עולה לא לתגלחת נזיר טהור ולא לתגלחת נזיר טמא, וטעון עוד שתי תגלחות, אחד לנזיר טמא ואחת לנזיר טהור, ואם מצורע מוחלט היה, כל מה שמנה לימי נזירותו אין עולין לו, שימי חלוטו ימי ספרו אין עולין לו, וצריך למנות עוד ל' יום ולאחר ל' יום מגלח ספק נזיר טמא ספק נזיר טהור, ומביא חטאת העוף בספק נזיר טמא, ועולת בהמה בספק נזיר טהור כדי לגלח על הקרבן, ומתנה עליה. ועדיין אסור לשתות יין וליטמא למתים, דשמא מצורע מוחלט היה, ולפיכך השתי תגלחות הראשונות לא עלו לו לשם נזירות, לא של טומאה ולא של טהרה, ושמא נזיר טמא היה ותגלחת השלישית תגלחת של טומאה היא, לפיכך צריך למנות עוד שלשים יום של נזירות טהרה, ומביא קרבן נזיר טהור, ומתנה, ואח"כ מותר לשתות יין ולהטמא למתים. וכן אם נדר נזירות שנה ואירע לו בראש שנתו ספק טומאת מת וספק צרעת, מונה שנה ומגלח תגלחת של ספק טומאה וספק טהרה וספק צרעת, ומונה שנה שניה ומגלח ומביא כפרתו ואוכל בקדשים, ומונה עוד ב' שנים קודם שישתה יין ויטמא למתים: